

FAMILIA REGALĂ
A ROMÂNIEI

VĂ RECOMANDĂ

CĂRȚILE
COPILĂRIEI

EPOPEEA LUI

Gilgamesh

REPOVESTIRE DE

YIYUN LI

SAVE
THE
STORY

CURTEA VECHÉ

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

EPOPEEA LUI

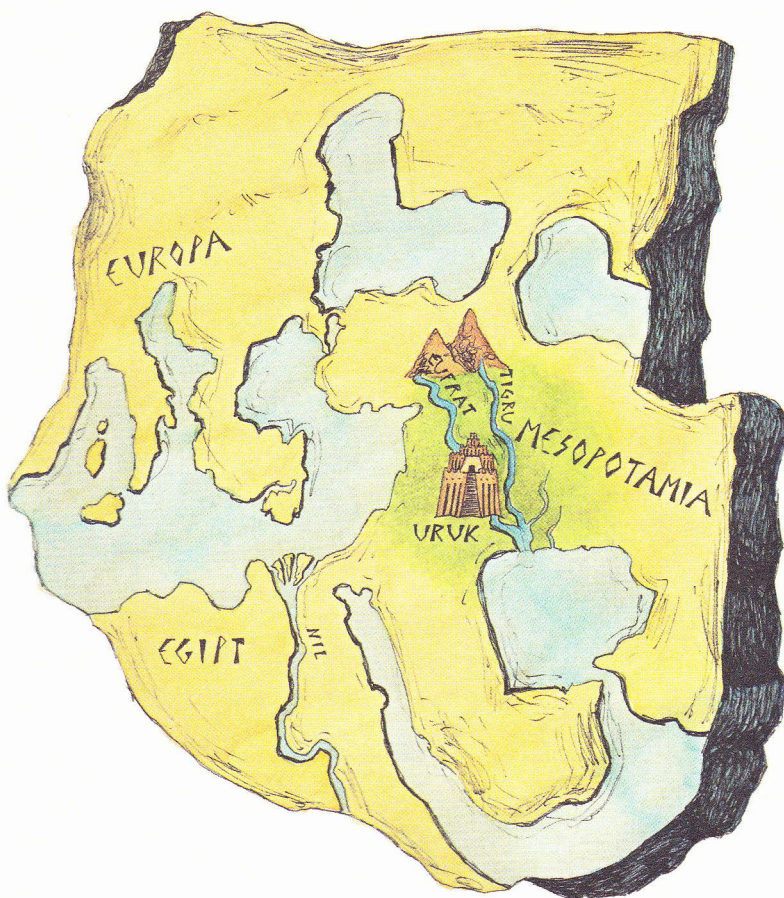
Ghilgames

Traducere din engleză de
RĂZVAN NĂSTASE

CURTEA VECHE

Unu

Aveți dinaintea ochilor povestea unui copil cu o forță pe cât de grozavă, pe atât de distrugătoare, care a ajuns un bărbat puternic și înțelept. La fel ca și voi, acest copil avea un nume deosebit: Ghilgameș.

Ghilgameș a trăit într-un alt timp și, probabil, într-un alt loc decât mine și tine: cu 4 800 de ani înaintea noastră, ceea ce face ca povestea lui să pară tare veche, antică de-a dreptul. Locuia într-un oraș numit Uruk, care, dacă vă uitați pe hartă, veți vedea că se află în Irak, o țară plină de povești care nu se sfârșesc niciodată. Dar, dacă veți crede că povestea lui Ghilgameș este una veche și străină de voi, vă asigur că vă înșelați. Citiți mai departe și veți vedea că povestea lui nu se deosebește foarte mult de cele ale părinților și bunicilor voștri, ale unchilor și mătușilor voastre sau de povestea profesorului vostru preferat. Într-o bună zi, chiar voi, ajunși oameni în toată firea, puternici și înțelepți, vă veți aminti de povestea lui Ghilgameș; atunci vă veți da seama că nu este prea diferită de povestea voastră sau a celui mai bun prieten al vostru și poate că veți dori să le-o spuneți copiilor voștri, așa cum fac și eu acum.

Doi

Într-un oraș vechi și mareț numit Uruk, trăia un tânăr rege, Ghilgameș. Tatăl lui Ghilgameș era regele Lugalbanda, iar mama lui era zeița Ninsun, astfel că prin venele lui Ghilgameș curgea sânge divin. Fiind un copil deosebit („dar ce copil nu e deosebit?“, v-ați putea întreba, și pe bună dreptate, căci toți copiii sunt deosebiți, la fel ca voi sau ca prietenii voștri), Ghilgameș era chipeș, isteț și zdravăn la trup, copilul perfect în ochii părinților lui.

Pentru orice copil, căminul este lumea pe care o cunoaște mai întâi, un loc în care fiecare ungher oferă protecție și răsfăț. Ați văzut vreodată un copil mic explorând același cufăr cu jucării în fiecare zi, cu o la fel de proaspătă și neștirbită curiozitate? Asta pentru că, în mintea unui copil, jucăriile nu se învechesc și-n fiecare zi ele pot

deveni parte dintr-un joc nou. Dar uneori, în timpul jocului, lucrurile pot merge într-o direcție greșită: se poate întâmpla ca un băiețel să-și azvârle cât colo prin cameră robotul preferat, iar o fetiță să-și rupă în bucățele prințesa de hârtie favorită. Asta nu pentru că n-ar îndrăgi jucăriile pe care le au. Ego-ul unui copil (dacă nu înțelegi ce înseamnă cuvântul *ego*, să știi că vine din limba latină și înseamnă „eu“), felul în care se percepe un copil, așa cum își percepe și corpul, trebuie să crească pe măsură ce-i crește și trupul. Dar, spre deosebire de corp, un ego poate crește uneori prea mult, peste măsură. Dacă nu e strunit așa cum se cuvine, un ego se poate preschimba într-un monstru primejdios. Adeseori, mintea copiilor nu e îndeajuns de iscusită, încât să-și dea seama când egourile lor își depășesc limitele și ajung să-i rănească pe ei și pe cei din jur. (Să vă spun un mic secret: nici chiar unii adulți nu știu cum să-și controleze egourile.)

Exact asta i s-a întâmplat și lui Ghilgameș. Când era mic, avea la dispoziție întregul oraș Uruk, pentru a se juca; mai apoi, când a început să crească, orașul a devenit locul în care s-a școlit; și-n cele din urmă, ca tânăr rege, a fost lumea peste

